

In Deo Cunibert, Piet van Bree

Petrus Franciscus Maria

Piet, Cunibert, is geboren op 27 mei 1931 in Geldrop. Op 15 augustus 1952 verbond hij zich aan de FIC. Hij overleed op 7 november 2016 in Woonzorgcentrum De Beyart.

Broeder Cunibert, of Piet, voor hem zijn we hier samengekomen om afscheid te nemen van die goedlachse en verhalenvertellende medebroeder, familielid, vriend, bekende of welke relatie dan ook om hem van hier naar zijn laatste rustplaats te begeleiden. We mogen dierbare gedachten en herinneringen aan hem zorgvuldig bewaren en met warmte aan hem denken. Het unieke van hem, zoals we dat in onze herinnering met ons meedragen, kunnen we met elkaar delen. Er komt niets meer bij, zijn leven is nu voltooid.

In het evangelie hoorden we, dat Jezus een kind in het midden plaatste. Ik denk dat Piet kinderen in het midden heeft gezet. In gedachte kunnen we misschien hem nog horen praten over RAPID, voluit Roomse Adel Prijkt In Daden, of over het jeugdhonk, de Vierde Wereld, het kerkkoor en niet alleen de jeugd stond bij hem in het blikveld. In het Wittevrouwenveld werden, zolang hij dat kon, de tuintjes van bejaarden opgeknapt en bijgehouden.

Dan hebben we het nog niet eens gehad over het stencil- en later kopieerwerk dat hij verzorgde. Wilde hij belangrijk zijn? Dat weet ik niet, maar uit alles blijkt, dat hij voor velen dienaar wilde zijn, anderen wilde helpen, bijstaan, zijn steentje bijdragen om tot een goed resultaat te komen. Heel trouw was hij daarin. En hij deed het met een opgeruimdheid, die zijn intense zorg niet verraadde. Hij kon er ook uren gezellig over vertellen en had er dan zelf veel plezier in om het zo sappig mogelijk voor je uiteen te zetten.

Zijn verhuizing van het Aartshertogenplein naar De Beyart was een hele stap voor hem. Zijn leven werd er anders door. De gemeenschap Xaverius ving hem gastvrij op, maar naast het zingen in het kerkkoor op zondag, zijn er alleen nog maar de verhalen. Het zijn de herinneringen die hij graag vertelde. Waar hijzelf een plaats in had, meedeed, waardevolle tijden die een uitdaging vormden om er helemaal in mee te gaan.

Die verwoorde herinneringen aan een tijd die voorbij is, melden dat je in een andere levensfase terecht bent gekomen. Plotseling ben je bejaard, worden dingen voor je geregeld, hoef je er zelf niet zo noodzakelijk meer op uit. Het moet een hele overgang voor hem geweest zijn van het Aartshertogenplein naar de Brusselsestraat. En toch was het goed, want opnieuw konden herinneringen weer tot leven komen, want voor velen waren zijn verhalen nieuw. En we leven van verhalen, zo ook die leerlingen die onderweg waren, en zich afvroegen: wie is de belangrijkste. Het evangelie geeft zelf het antwoord: een kind. Want daar begint het. Al het goede dat je een kind meegeeft voor zijn verdere leven draagt bij tot zijn/haar geluk, maakt een mooier mens van dat kind. Zo heeft Piet gebouwd aan een goede toekomst voor de kinderen die aan zijn zorgen werden toevertrouwd. In dienst van kinderen, opdat zij in de toekomst onze wereld mooier zullen maken. In de hoop, dat zij zich Piet zullen herinneren en daardoor aangemoedigd worden om zelf ook tijd vrij te maken om in verschillende activiteiten bij te dragen aan het geluk van kinderen.

Zo is onze wereld, door de bijdrage van Piet een stukje mooier geworden.

Kees Gordijn

Herinneringen aan mijn broer *Wim van Bree*

Op 4 mei 1945 vertrok Piet via België naar Maastricht. Hij ging naar het juvenaat om broeder onderwijzer te worden. Als oudste zoon van ons gezin had hij niet geleden van de oorlog. Hij vond het allemaal wel spannend. Stiekem een zakje koren naar de molen brengen om te laten malen, eten halen bij de boeren in de omgeving, een maaltijd brengen naar onderduikers en later na de bevrijding was hij beste maatjes met de geallieerde soldaten. Hij werd goed bedeed, chocolade, kauwgom en sigaretten voor vader.

Na zijn opleiding en noviciaat werd zijn eerste standplaats Weert. Hij kwam één keer per jaar 5 dagen thuis. Dan genoot hij van alle aandacht. Hij was zijn ouders dankbaar. Wij kenden hem toen eigenlijk niet zo goed. Piet was al drie jaren weg, toen ik geboren werd. In oktober 1953 mocht hij even naar huis, omdat onze broer Frans gestorven was. Het was een droevige tijd binnen het gezin.

Na Weert ging hij naar de Molenberg in Heerlen. Dat was zijn gelukkigste tijd. Hij genoot van

zijn werk op de Don Sartoschool en de buitenschoolse activiteiten, zoals drumband en wandelclub. Hij heeft nog vele standplaatsen gehad en belandde uiteindelijk in Wyck. Zijn voorliefde voor jeugd en sport bracht hem naar Rapid. Hij genoot van de voetbaltraining, de keepertjes voorbereiden op hun taak en natuurlijk van de wedstrijden en de derde helft. Jarenlang heeft hij het weekblad van Rapid vol geschreven. Daarnaast zette hij zich in voor de Vierde Wereld, de parochie, het koor en de tuintjes van bejaarden. Hij voelde zich goed op zijn plaats op het Aarts-hertogenplein samen met broeder Mat Paulsen. Onze Piet was een natuurmens, een man zonder franjes.

Piet werd ouder en kreeg last van allerlei ongemakken. Uiteindelijk zag hij wel in dat de Beyart de aangewezen plaats was voor hem. Hij werd goed opgevangen door Nico. Hij kon er zijn verhaal bij kwijt. Soms was zwijgen voldoende. Zijn lichaam wilde niet meer en na een langdurig verblijf in het ziekenhuis wist hij, dat het einde naderde. Geestelijk was hij nog niet zo ver, hij had nog plannen. Morgen vieren we de sterfdag van de H. Cunibert en nu is Piet met zijn naamgenoot verenigd.

Op 27 mei 2016 hebben we met de hele familie op het buitengoed zijn 85e verjaardag gevierd. Piet genoot zichtbaar van alle aandacht van de

*Weert, 1958.
Met Columbanus en Rodriguez*

familie. Onder zijn leiding hebben we toen de grotten bezocht. Hij had ons en onze kinderen al regelmatig een rondleiding gegeven. Dat deed hij op zijn eigen speciale manier. Op deze feestdag mochten onze kleinkinderen ook mee. Die spreken er nu nog over.

Een van zijn laatste taken was het bijschrijven van de overleden broeders in het gedenboek hier in de hal. Nu wordt zijn naam er bijgeschreven en ik zal in het familieregister, het trouwboekje van onze ouders zijn overlijdensdatum noteren.

Zaterdag twee weken geleden waren we nog op bezoek bij hem. 's Middags bij de koffie vertelde hij honderduit. Toen ik teruggebracht had op zijn kamer en afscheid nam, waren zij laatste woorden: "Wat heb ik toch een fijne dag gehad". En dat bleef hij maar herhalen.

Wij willen de staf en het personeel van de Beyart heel erg bedanken voor de goede zorgen in de laatste periode van zijn leven. Ook zijn we al zijn medebroeders dankbaar voor het leven dat hij als broeder van Maastricht mocht leven. Voor hun steun, hun hartelijkheid en genegenheid.

We weten niet hoe ons leven eindigt. Piet ook niet. Gelukkig maar! Maar we moeten wel nadenken als het einde van leven nadert. Over de vraag, zullen we zo sterven dat anderen niet achterblijven met groot verdriet of gebukt gaan met schuldgevoelens? Hoe wij anderen achterlaten, wordt een groot deel bepaald door de manier, waarop we ons op de dood voorbereiden.

Als we er in slagen als dankbare mensen te sterven, dankbaar aan God, onze familie, aan onze medebroeders en vrienden, dan kan sterven leven brengen voor anderen.

*Een natuurmens,
een man zonder franje*

Voetbalclub Rapid, Heerlen / his soccer team

1968: in burger, en op de brommer / 1968: civilian clothes, and a motorbike

1975, Maastricht

